

NT-lezing: Marcus 13: 24-37

Overweging en aansluitend orgelspel

Lieve mensen, jong en oud.
Mensen van Gods goede verhaal

Zie je al wat?
Goed opletten hoor?
Je zegt het tegen een kind dat staat te wachten:
op opa en oma, een vriendje, de trein
Goed opletten en wachten!
Maar wachten kan vervelend zijn.
Want het gaat om volhouden!
Net als wij nu moeten volhouden in deze coronatijd.
Dat vinden wij ook niet altijd gemakkelijk.

In onze lezing gaat het ook over opletten, wachten.
Steeds als ik dit lees bekruipt me een unheimisch gevoel.
Na die verschrikkelijke tijd van rampen en verval zal er ook nog duisternis zijn.
Dan denk ik aan mijn oma. Die kon eind jaren 60, vorige eeuw, toen de wereld
ook behoorlijk in beweging was, zeggen:
Het zijn de 'tekenen van de tijd! Het einde van de wereld is nabij!
Op haar manier wilde ze ons goedbedoeld waarschuwen, maar ik werd er
eerder angstig van.

De angst dat de wereld vergaat is niet nieuw.
Tijdens de kruistochten dacht men het.
In de Middeleeuwen met de zwarte pest.
Bij de Spaanse griep een eeuw geleden.
En dinsdag is het wereldaidsdag. Hoeveel slachtoffers heeft aids
niet gemaakt en maakt het nog!
Ook met de coronapandemie hoor ik in pastorale gesprekken deze geluiden.
De ongrijpbaarheid van alles.
In de politiek, tussen religies, het milieu, de vluchtelingen, ziektes.
Zaken waar je het overzicht dreigt te verliezen.
En die zaken kan men, als je Bijbeltaal letterlijk neemt, in verband brengen
met het eind der tijden.

Die eindtijdverhalen noemen we apocalyptische verhalen.
Geschriften waar we iets van die tijd, ook in onze tijd herkennen.

Van de angst voor de afbraak en ondergang van de wereld.
Zo hangt boven elke tijd waarin sprake is van angst en ongrijpbaarheid,
de wolk van een apocalyptisch eind.
Maar is dat zo bedoeld?

Zelf denk ik niet dat de apocalyps is bedoeld als een soort dienstregeling
die de eindtijd bepaalt in de geschiedenis.
Wel gaat het om alertheid.
Let op, mensen! Kijk even verder naar de dingen die om je heen gebeuren!
Kijk over je eigen grenzen van dorp, kerk, naar wat er in de wereld gebeurt!

Trouwens, dit is de halve waarheid van een apocalyps.
Want het heeft ook iets hoopvol in zich.
Alleen wij blijven vaak hangen in die waarschuwing, zodat het hoopvolle
ondersneeuwt.
Misschien heeft dat te maken met het gegeven, dat we het over het algemeen
goed hebben. En bang zijn dat kwijt te raken.

Want probeer je maar eens in te denken:
Het leven in een vluchtelingenkamp, niet voor je geloof mogen uitkomen,
Of dichterbij huis, je financiële inkomen niet rooskleurig is. Je steeds nee moet
zeggen tegen je kinderen. Terwijl daar ook de reclamefolders op de mat vallen,
corona of niet, met die overvloed aan cadeaus van Sint of Kerstman.
Als je in zo'n situatie zit, dan is het toch een hoopvolle belofte als je ergens aan
de horizon toch een lichtpuntje ziet van Gods Rijk.

Zo mogen we denk ik, dit hoofdstuk lezen.
Marcus schrijft dit vele jaren na de dood van Jezus, voor de eerste joodse
christenen.
Men had de wederkomst van Jezus en met hem het koninkrijk van God allang
verwacht, maar het was er nog niet.
Integendeel, er was juist veel onrust, in de politiek, de religie en het gewone
leven zelf.
Geknecht door het Romeinse rijk.
Daarom was het voor de mensen toen hoopgevend om toch vast te kunnen
houden aan het geloof, te letten op de positieve dingen.
Maar ook voor ons, in onze onrustige samenleving. Want met bangmakerij is
ook onze wereld niet geholpen.
Het gaat erom iets te ontdekken van Gods Koninkrijk dat moed, kracht,
vertrouwen geeft.

Mooi is het uitgebeeld in het bloemstuk.
Net als in de lezing naar voren komt:
Leer van de vijgenboom die uitbot.
Al lijkt de wereld, het leven soms dor en
doods, er zijn tekenen van hoop!
En wat ik zelf heel mooi vind in het
bloemstuk is het mandje, de open schaal,
bestaande uit driehoeken.

De driehoeken staan voor de verbinding
tussen God, de ander en jij zelf.

Je staat altijd voor God met de ander aan
de hand.

Dat doet denken aan de lezingen van een
paar weken geleden, over de 10 meisje
met hun lichten, de talenten en de
scheiding van de bokken en de schapen.
Waar was jij toen ik honger en dorst had,
naakt, ziek, gevangen of vreemdeling was?
De ontmoeting met Jezus, met God,
gebeurt daar waar we de onmacht,
machteloosheid, wanhoop van het leven
zien.

We hebben vaak de neiging om geloof in te delen in verticaal geloof, zeg maar
God en jij of horizontaal geloof, zeg maar jij en de ander. Met beide kan ik niet
veel, omdat juist die driehoeksverhouding voor mij van belang is.

God die mij inspireert, waardoor ik die ander zie staan.

Maar God die ook die ander inspireert, waardoor hij/zij mij ziet staan.

En zo ons verantwoordelijk voelen voor elkaar.

Immers God maakte de schepping niet voor een individueel mens, maar juist
de mens kreeg een tegenover.

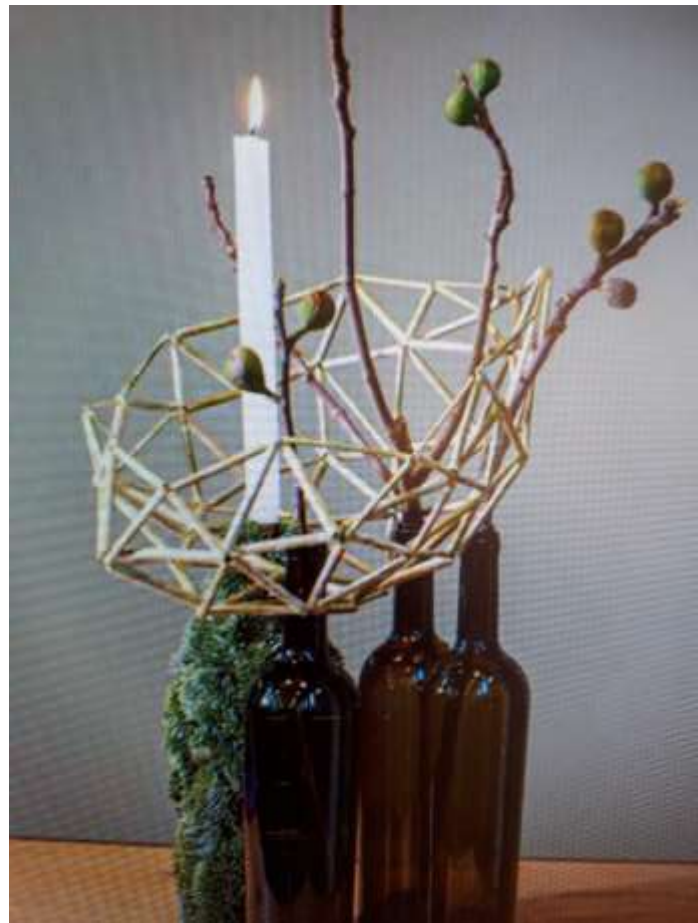
En staat in de driehoek, God, de ander en jijzelf.

Dat is bloeien en groeien in Gods licht, zodat het leven goed mag zijn voor een
ieder.

En ik weet ook, in onze wereld lijkt het er nog lang niet op.

Maar de tijd van Advent mag ons wel leren, moed te houden, hoop en
vertrouwen te hebben.

Te geloven in de goedheid van God en niet leven in angst voor een oordeel,
als we die driehoek maar voor ogen houden.

Dan zien we soms een lichtpuntje waar de weg van gerechtigheid gedaan wordt.

Het donker van de nacht zal ten einde lopen.

God ziet naar ons om, laten wij in God's naam naar elkaar omzien.

Moge het zo zijn.

Amen